

Vízió

Amikor az első nyugtalanító hírek megérkeztek, egyszerre minden dagadni kezdett, mint a hab.

A hazugságok hirtelen merészebbek lettek, a lehorzolt térdek jobban fájtak, felhangosodtak a reklámok, kiélesedtek a nyári fények, éjszakánként mélyebb lett az ég és öblösekben zengett zivatar idején. Az autók sikoltozva fékeztek, a pofonok nagyobb csattantak, a sértődések mindig vérig, a nevetések mindig zokogásig tartottak. A csókok és a sütemények édesebbek lettek. A só és a hazugságok kimarták a szájak szélét.

Az emberek gyanakvóbbá váltak és egyszerre bátrabbá. Harsányabban kiabáltak, nagyobbakat ütöttek, hamarabb káromkodtak, de jobban féltek a visszaordítástól, a visszaütéstől és a visszaanyázástól, mint bármikor azelőtt. Könnyebben hazudtak és könnyebben mondtak igazat.

Minden irányban távolodni kezdtek önnön láthatatlan középpontjuktól. A milliméter ezred részénél kisebb távulás szélsőséges értékeket generált a bennük keletkezett hézag kitöltésére. Ettől megzavarodtak és kétségbeestek, amivel együtt nőtt a határozottságuk is. Biztos kézzel hoztak döntéseket, rosszakat és jókat. Egyre csak határoztak, egyik döntés görgette magával a másikat, nem lehetett megakasztani, ahogyan a lejtőn lefelé guruló babakocsit sem könnyű megállítani, mert ha az útját állják, félő, hogy kirepül belőle a gyerek.

Persze mit sem tudtak az egészről. Tévékben nézték a Folyót, ahogy emelkedik.

Nagyokat szeretkeztek, a nők sikoltozva élveztek, a párok visszavonhatatlanul szakítottak, örök sebeket égettek, késsel vágták el az összekötő szálakat, a barátságok helyét sóval hintették be, ismeretleneket engedtek a házaikba, papírpénzt adtak a koldusoknak, váratlanul szerelemre lobbantak, életre szóló fogadalmakat tettek és felvágták az ereiket.

Légi fotókat kutattak az interneten, segélykéréseket osztottak meg, gátakra masíroztak zsákokat pakolni, akik soha nem gondolták volna, hogy órákig képesek étlen-szomjan hajladozni, mások fényképeket készítettek, megint mások szivattyúztak, költöztettek, ételt szállítottak, és éjjelente mind ugyanazzal a letehetetlen fáradsággal hajtották álomra a fejüket. Volt, aki hosszan forgolódott és hajnalban újra talpon volt, s volt, aki mély öntudatlanságba süppedt és soha többé nem akart felkelni.

A város centiméterről centiméterre feszült túl önmagán, ahogyan egy túltömött homokzsák, egy elszorított ér, kidagadt saját bőréből.

A televíziókból és monitorokból kiömlött a víz, a Folyó elárasztotta a nappalikat, a mobiltelefonokból csöpögött a hallójáratokba, és a tetejébe tíz-tizenkét óránként leszakadt az ég is. A manzárszobákba beszivárgott az esővíz, megteltek a vödrök, épp úgy, ahogy a pincék töltődtek fel az árral, a buzárok buzágon köpték a vizet, a pocsolyák összeértek az áradással, az ereszsatornák az utcai hullámokba okádtak.

A tetőzés éjszakáján aztán minden elhalkult. Az emberek ébren maradtak és szótlánul csomagolni kezdtek.

Dobozokba, táskákba tették a savakat és a hazugságokat, melléjük csomagolták a fejhangokat és a precízen elvágott szálakat. Bedobozolták a sikoltásokat, a gennyedő sebeket, a szájukon kiömlött szitkokat, a híradásokat, a piszkos megjegyzéseket, a túl édes csókokat, a könnyektől szétázott arcokat, a lüketető élvezeteket.

Valamivel éjfél után áttetsző tömegek indultak a Folyóhoz, ki-ki a maga csomagjával. Szívükben néma bizonyossággal és újfajta megrendültséggel álltak meg a partokon.

A Folyóba dobtak ládikát, batyut, papírdobozt, kis bőröndöt, utazóládát, és akadt valaki, aki egy egész kis szekrényt hajított a vízre. Volt, ami azonnal elsüllyedt, és volt olyan doboz is, ami még sokáig látszott, utazott a Folyó hátán, mint egy apró csónak vagy egy mesebeli ház, amit semmi sem pusztíthat el. Azután sarkon fordultak és még napkelte előtt hazaindultak. A hajnal mögöttük folyt be a városba. ■ ■ ■

Remélem, semmi

Odatenni végre valamit úgy, ahogy a kukoricalevelet Vincent arra a képre – talán Kukoricatábla a címe vagy valami ilyesmi –, ahogy az a kicsike levél engem letaglózott, túl közel is mentem hozzá, rám szólt a teremőr néni, elnézést, mondtam, bocsánat, majdnem beleestem. Egyetlen mozdulattal, egyetlen, tökéletes ecsetvonással. Ez az összeszorított száj mögötti ordítás. Csakhogy, ahhoz meg kell festeni az egész képet. Nekem meg csak leveleim vannak.

Felszállok a villamosra, nézek egy lányt, aki hasonlít rám, hasonlóak vagyunk, pont a seggét látom, atyaúristen, nekem is ekkora seggem lehet, megállok, előttem egy néni ül,

két térd közé szorít egy szatyrot, benne újságpapírral letakart valami, a papíron átüt a piros, talán meggy, csodálatosan terjedő foltok két fontos cikken, az egyik a kormányt szidja a másik a közmédiát, sötétkék mackónadrág, nejlon otthonka, mustársárga kardigán, mellette egy halványlila lány, csupa divatos holmiban, telefonál, majd csöri meg, mondja, gondosan vasalt haját kisimítja az arcából, a néni igazít egyet a szatyron. Megfulladok. A következőnél felszáll valaki, mellém áll, látom a farmernadrágját, a cipője orrát, nem nézek oda, tudom, hogy mosolyog, elmosolyodok. Bőszén kapaszkodunk.

Állok a közértben két sor nem tudom milyen termék között, határozottan emlékszem a cédulára, amit otthagytam az étkezőasztalon, meg tudom számolni, hány tételt tartalmaz, nyolcat, a harmadikat nem tudom elolvasni gondolatban, meg az utolsót. Két dolog, ami hiányozni fog. Két dolog, ami azonnal nélkülözhetetlennek tűnik majd valakinek, ahogy hazaérek, és kiderül, hogy nincs.

Megállok a könyvesbolt előtt, hogy be ne menjek, otthon vár a nagy kupac könyv, közöttük egy ezervalahány oldalas, ne térüljek el, ne kanyarodjak oda, így is elég nehéz a táskám, mert három könyv van benne, most kaptam, ne menjek be, bizonytalanul álljak meg inkább előtte, szívjak el egy cigit. Vesszek meg egyetlen szaváért.

Egy NAV-tól érkezett levélre jegyzeteltem, felírtam pár jó mondatot, és sok rosszat, talán egyik sem az enyém. Szóval, csak ezért van még meg ez a levél, nem tudom, miért kaptam, nem tudom, mi van benne, és már nem is tudom meg, mert az eredeti szöveg nem, csak a jegyzet látszik, az viszont remekül, minden szava lassan beépül, de alatta a többi olvashatatlan, remélem, semmi fontos. ■ ■ ■

Konga

A szobánk néma száj. Kiütött foga a sarkig tárt ablak. Járjon a levegő. Nem jár. Néha egy halvány áramlatot éppen megérezzük, éppen csak, ahogy egy jelentéktelen zörejt hallunk ki a városi zajból, ha figyelni kezdünk rá, rögtön elveszítjük.

Az alacsony asztalon fél üveg rum, hat sörösdoboz, három kis pohár, mellé támasztva a gitár. Az asztallap élén az ujjai, azzal üti le nekem a ritmust, tabap-tabadap, két finom dobverő.

A bal tulajdonképpen csak az ütem lesz, a jobbra figyelj, mondja. Nyolc nyolcadban vagyunk. Doboltál már?

Soha.

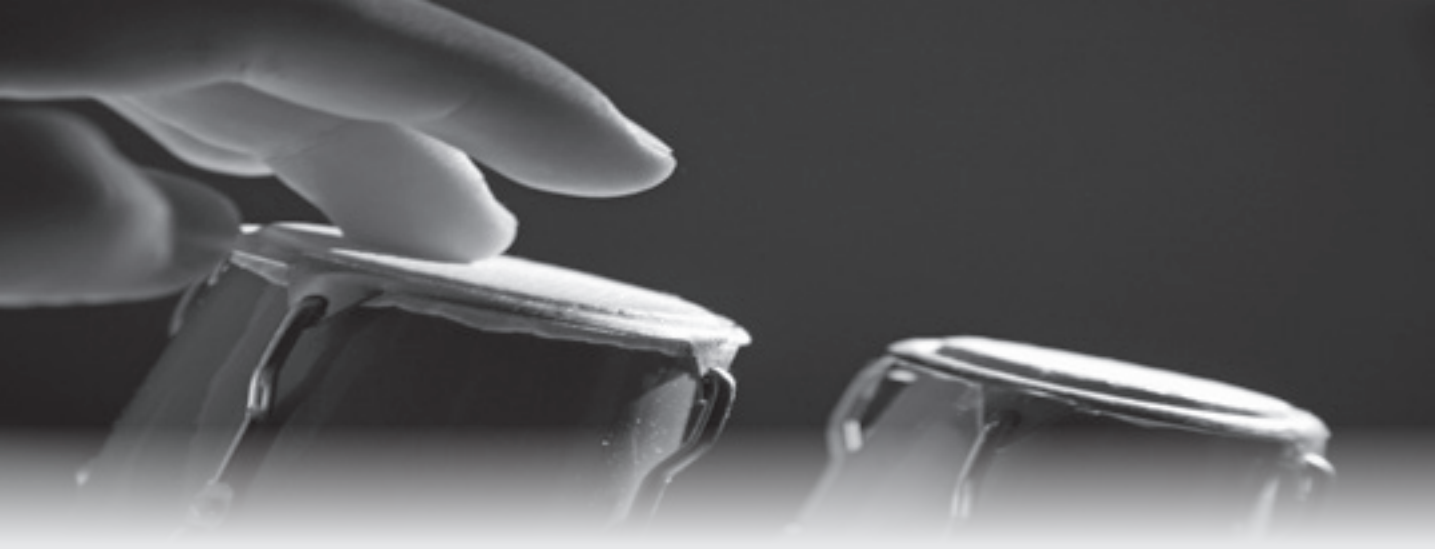
Akkor figyelj.

Figyelek. Ballal felveszem az ütemet, aztán jobbal is lassan-lassan lekövetem.

Toljunk egy laza bolerót, aztán három, három, kettő, egy rumbát, hadd döntögessen romba, mondja. A szánk szélén elsimul egy mosoly. Amióta nincs munkánk, van valami fogalmunk a romokról.

Ültömben ringatózni kezdek, tabap-jobbra, tabap-balra. Billeg a fejem, éppen hogy nem esik le, mintha egy damilon lógná a nyakam fölé valaki. Érzem, ahogy a medencém alján feszülnek és lazulnak az izmok. Tádádá-pampadam, a dallamot halkán aládúdolja.

Villog a szeme fehérje, ahogy néha rám néz, kicsit oldalra és felfelé, éppen a szemembe, odaküldve egy fürkésző pillantást. Veszed? Veszem. És most már az egész szoba olyan, mintha folyékony üvegen át nézném, ütemre más és más részletek élesednek ki, aztán tompulnak el.

Egészen közel vagyunk.

Akkor hirtelen felpattan és lerántja a fekete huzatot a sarokban álló kongáról. Az asztal mellé állítja. Most ezen, mondja. Nem is mondja, suttogja, de olyan erővel, hogy zsidogva rándul össze a mellbimbóm, aztán eltűnnek a falak. Lassan felállok, mintha elemelkednék a padlótól.

Kézbe kapja a gitárt.

Mutatom, mondja, és lejátsza a témát. Finoman érek a bőrhöz.

Feszítsd meg az ujjad, mondja. Lefekteti a gitárt a kanapéra, mellém áll, nem érünk egymáshoz, túl nagy a forróság. Megmutatja, hogy kell, tabadam, billeg az éjszaka, libben a függöny, aztán alétan visszahull, egyetlen szinte, én is csak ingatom magam, és már nem igazán tudok róla. A rum forró oldószer, a combom tövét égeti, onnan terjed, belülről ráz újabb és újabb hullámokban.

Az ujjaim kifeszítve, a köldököm legmélyén keveredik az alkohol a világ kívánatos feléből érkező jelekkel, miközben háttal vagyok mindenkinek, neki is, csak a résnyire elnyílt szánon beáramló levegő köt össze minket, ez a ritmusunkból fonódott, rossz helyre kötött köldökszinór.

Nyolc nyolcadban lélegzünk.

Üti.

Miért nem lettem dobos, gondolkodom.

Pergeti.

Átveszem, elrontom, bólint.

Átveszem, hibátlan, bólint.

Akkor nagyjából megvan, tadat, tadat, a nyár a gerincemen vágtazik.

Bemelegedtem, mondom. Visszaveszi a gitárt, óvatosan játszani kezd, vigyáz, hogy ne legyen túl gyors, ne rontsuk el.

Izzadunk.

Jó, mondja.

Érzem, ahogy szétszalad az arcom, ahogy szétszalad a tér körülöttem, édes, fekete szirupban lubickolunk, füstjeink ködlenek benne – cigaretta és a tegnapi álom, amiből hajnalban egyszerre ébredtünk fel a vékony válaszfal két oldalán – és fénylő pontokká állnak össze, és ezek lassacskán formákká sűrűsödnek, csak azért, hogy aztán újra szétessenek, végtelen precizitással, egy ismeretlen, titkos rend szerint, amitől végül az alacsony asztalunkon poharakká, mozdulatlan levegőnkben kemény vágyakká formálódnak.

Valaki dörömböl a bejárati ajtón. Van egy szomszédunk, aki dörömbölni szokott, nyilván ő az.

Koppannak a visszafeszített ujjaim a dobon, csont a bőrhöz, már nem is érzem.

Dörömbölés.

Dobolás.

Abbamarad a dörömbölés.

Rám néz, és tudom, ta-dam, nagyon jól tudom, hallok is valahonnan egészen messziről, hogy a dörömbölős szomszéd fenyegetőzik, aztán megy, sietve bevágja az ajtót, valószínűleg már kezében van a telefon, már tárcsáz, a dallam felfelé ível, ki fogja hívni a rendőrséget.

Szakadatlanul dobálom az ujjaimat a konga bőrére. A könyököm lazán tartja a kellő mértéket, biztosabb vagyok, mint egy metronóm. Félig lehunyom a szemem, úgy figyelek rá, csakis rá, mert a kezemre már nem kell, mintha nem is az én kezem volna, mintha az ő ritmusérzéke járna bennem, csak át kell adnom magam, használatra a testem, cserébe itt a nyirkos élvezet.

Elkaptam. Egyszerre bólintunk, amikor megérezzük, hogy most végérvényesen megvan a ritmus.

Na, ezt próbáld meg tartani, amíg kiérnek, mondja. Csukott szemmel játszani kezd.

Feszített víztükör

Télen valamivel jobb, amikor hajnalban jövök, még minden és mindenki alszik. Csak néhány munkába sietővel megyünk el egymás mellett, árnyékos arcok, van, aki biccent, már megismer. Nem köszönünk, csak összenézünk, kiszalad egy rövid sóhaj ilyenkor, az együttérzés szisszen ki belőlük, azt hiszik, én is dolgozni megyek. A szánk előtt sűrű álompara. Az utcalámpákat kerülgetve úszik és meg-megakad valami, mintha folyadékkristályban lebegnének. Egyenesen a világúrból csorgott le ránk az éjjel, hogy most lassan szemcsésedve induljon el visszafelé, mert ez a dolgok rendje.

Az út két oldalán a kopasz fák lehetetlen alakzataiba akad bele a főlzállni készülő csend, a koronák bele is kapaszkodnak, és néha egész napra magukon tartják egy darabját, amikor minden jól alakul.

De most nyár van. Erőszakos, pofátlan hajnalok, költséges jelmezekben tobzódnak a fák, ostoba félvilági nők, tündöklő toalettben illegetik magukat, mintha nem tudnák, hogy mindjárt vége, pedig tudják, csak nem veszik tudomásul, hülye kurvák. Világos van, korán lekapcsolják a világítást, a járda még a tegnapi forróságot sajtolja ki magából, csak a bogarak alszanak, a nagy túlélők. Kánikula van, rezzenetlen örület.

Az uszoda sárga fénye mindig ugyanaz, ez tényleg jót tesz, csak ebben a melegben sokkal hamarabb vízbe kell jutnom, hogy elviseljem a párát, az öltöző szagát, az ingerlő idegen testeket.

Azt mondta a Doki, hogy a mozgás fontos, attól jobban leszek. Le kell állni a gyógyszeréről. Ott van például a jóga. Tud ajánlani egy jócsoportot. Jó. Mondtam. Aztán nem mentem el. Egyszer régebben próbáltam, de a keleti kultúrából csak a Káma-szútra érintett meg igazán, hiszen ezért vagyok itt, elnézést kérek, bocsánat, az ájurvédikus kurva életbe, menthetetlenül benne vagyok a bajban, a testek harcában, lényegét tekintve ez is ugyanolyan függőség, mint a többi, mondta a Doki, de ettől egyáltalán nem lettem jobban.

Sportolt valamit korábban?, kérdezi, nézem a kék szemét, egészen mélyre húz, lefelé, befelé, meg tudnám pofozni.

Úsztam, mondom, mire rögtön rávágja, hogy az remek, az egyik legjobb, tegyem hát, ússzak újra, csináljam, meglátom, jó lesz. Miért nem fejeled meg az asztallapot?, teszem fel a kérdést magamban.

Ősszel kezdtem, mert mikor kezdjek új életet, gondoltam, ha nem ebben a vigyorgóva haldokló időben. Bérletet váltottam egy újabb függőségre. El is mondtam a Dokinak, hogy függésből függésbe, de csak bólogatott, valami olyasmit válaszolt, hogy legalább ártalmatlan, akkor felálltam, és kísértálmam a szobából, azzal a határozott tervvel, hogy nem megyek vissza többet. De jött a kedd, és én már délben a lábamat borotvtáltam, hogy szoknyát vehessek fel az esti ülésre. Én voltam a hatórás.

Ötvenes medence, feszített víztükör, fel-felpattanó hangok, gondolati csobogtató, ha behunyom a szemem. Kiöblítem az úszószemüveget, várok, guggolok a rajtkövek mellett, testek villognak, testek, velem, bennem, rajtam. Kell itt nekem három perc, ez a szertartásom, mindenkinek van ilyen. Nekem ez, hogy guggolok szerencsétlenül, és nagyon erősen koncentrálok az új életre, amiben nincsenek testek, nincs testem, van, de nem arra használom, és úrrá tudok lenni a követeléseim, mert van valami másom, ami uralja, habár nem tudom, mi az, mi a franc lehet az. A Doki szerint nem ez számít, de a Doki elmehet valahova, megmondtam már neki. De nem erre kell most gondolni, nem róla van szó, rólam van, vegyem tudomásul, koncentrálok.

A gerincem mentén nyúlnak az izmok, egészen görbe vagyok, aztán lassan felállok, karörzés, kicsit még jobbra, balra, levegő kétszer, háromszor, jó lesz, ugrás.

Minden eltűnik. Ha jobban meggondolom, ezért a pillanatért megéri. Se fények, se zaj, se testek, süketen ölel a víz, én is alig vagyok. Aztán kiáramlik a levegő, buborékok fodroznak kifelé az orromon, elhagynak, mint az álmok reggel, és amit el lehet hagyni, az van, lassan újra létezem, lábtempó. Feszülök, kemény kötegek, hosszú rostok egyetlen tiszta és világos céllal, hogy előrejussak. Az első légvételnél mindig felmérem, meddig jutottam, minél szomorúbb vagyok, annál messzebb bukkanok fel a faltól. Érdekes. Felveszem a tempót, egyenletes, lassú, ez a bemelegítés, ez csak játék, ez csak a kezdet. A fordulónál már érzem, hogy akármeddig tudnám csinálni. Bebújok a vízbe, aztán levegő, két közeg ölel, szeret egyszerre. Az egyikbe kapaszkodom, a másik megtart. Milyen egyszerű. Létezik mámor. Fordulok.

Piros sáveltámasztó gyöngyök, nem kell boltba mennem ma, fordulok, neten kifizetem a számlákat, postára se kell mennem, sárga gyöngyök, fordulok, ha csak anyám fel nem hív, mert akkor mehetek be a városba, fordulok, ha nem hív, leülök majd dolgozni, minden kész a fejemben, fordulok, elmosódik a csempe alattam, csak anyám fel ne hívjon, fordulok, fel fogom hívni a srácot, hogy ma este nem megyek el arra a helyre, mert erős vagyok, fordulok, kemény vagyok, tudok uralkodni a követeléseimen, fordulok, mindent kézben

tartok, kék gyöngyök, hullámozó üvegfal, fordulok, talán kedden már nem mondok semmit a Dokinak, ülünk megint egy órát némán, fordulok, volt már ilyen, és nem kérek receptet, jól vagyok és jó leszek, fordulok, égkék szemek, égkék vizek, én döntöm el, hogy mi lesz, és nem lesz semmi, semmi, megvagyok, jól vagyok, fordulok, fordulok, fordulok.

Fordulok. Negyedóra még, háton. Lebegő levezetés, sávok a mennyezeten, lámpák minden második jobbos csapásnál. Függőleges horizont, újra meg újra felkelő, szögletes napokkal. Ha anyám ma nem hív fel, azért még beugrom a Blahára. Hátha ott van a Rivotrilos Laci a Mekinél. ■ ■ ■

4 mondat

Megyünk éjjel az utcán, nem is erre kéne jönnie, nekem már épp tisztul a fejem, valamit kéne mondanom, hogy ha már erre jött, nagyjából velem, akkor ne csak kussoljunk, hát, lesz egy ilyen esemény, mondom, teljesen fölöslegesen, egyikünket sem érdekli, de van ez a társalkodómodul az agyamban, ami néha bekattan, persze a legrosszabbkor, szóval, képzeld, egy lány megkeresett ezzel, még írt is rólam, hát na, milyen érdekes, istenem, ez minden, amit mondani tudok, tárgyilagosan szemlélem magam, mennyire szánalmas, hogy nincs ennél jobb témám, ami azt illeti, nekem lehet, hogy egyáltalán nincs témám, mind-egy, most ezzel foglalkozom, mondom, erre kell készülnöm, tudod, nekem eléggé nehezen megy az ilyesmi, hogy emberek elé odaállni, hát (ma is félórát sétáltam, el a ház előtt, először azért, mert nem vettem észre a házsámot, de utána háromszor már csak azért, hogy jól meggondoljam, bemerjek-e, be tudok-e lépni, elszívtam két cigit, grasszáltam fel-alá, hogy leküzdjem ezt a kurva szorongást, nyomjam le a kilincset, csak addig kell koncentrálni, utána mindegy, így sétálgattam, mint a kurvák, egyébként pont ez jutott eszembe, de ezt mind nem mondom el, ez pont befér a hát meg a szóval közé, lefuttatom, futtatom magam még egy kicsit), szóval, most ez van velem, és akkor egyszerűen megáll, mármint megáll valami a levegőben, attól, hogy a nevemen szólít, kimondja teljesen, és az ilyesmi mindig beakaszt valamit a küllők közé, ha amúgy is ketten vagyunk csak, és a megszólításnak nincs értelme, persze pont hogy van, ez az értelme, hogy elakadjak, akadjak el.

Megyek éjjel az utcán, a térkövek szaladnak hátrafelé a talpam alatt, egyenként ismerem őket, évek alatt egyszerűen megtanulja az ember, olyan, mint a képolvasás, csak sokkal több idő van rá és valamivel érdekesebb, hagyom, hogy elszaladjanak alólam, minden lépéssel egyre inkább meneteléssé válik a járásom, sétának indult, valahogy gyaloglás lett, és a térkövek rácsvonalalaival együtt sorjázott be az, hogy mennyire kurvára fölösleges az egész, dobjam ki a kinyomtatott oldalakat, tisztítsam meg a digitális raktárt is végre, szóval, hagyjam az egészet a büdös picsába, és közben valahogy alattomosan meneteléssé lett a gyaloglás, makacs, ostoba, ostoba, és minden korábbinál sokkal fölöslegesebb lépések, és akkor véletlenül felnéztem, és a giccességüket hanyag nagyvonalúsággal viselő éjszakai felhők között észrevettem egy rést, pont olyat, amilyen egy régi rajzomon volt, amin a lány kihásította a papírt és kinézett mögüle, éppen ugyanolyan, és én onnantól nem tudom levenni róla a szemem, nem képletesen, hanem egyáltalán, ott vagyok, nézek a jobb vállam fölött, felfelé.

Megyek ősszel, mindig az avar, ezt nem tudom megenni, még verset is írtam róla, vagyis beleszórtam egy csomó szövegbe, teljesen fölöslegesen, ez van, én képes vagyok még a téli történeteket is inkább átírni, mert az avar az egy annyira jó valami, és egyáltalán az ősz,

benne a formák, a levélviharok, minden, főleg, ha süt a nap, a nővérem napelemesnek hív emiatt, hogy nekem annyira a napsütés, és hát igen, az őszi napsütésben mindenképpen van valami eszméletlenül szívszorító, ami úgy fáj, hogy jólesik, röhögni kell, röhögök, szóval megyek, bokáig a lehullott levelekben, egyszerűen nem hiszi el az ember, hogy ilyesmi létezik, a színek, az illatok meg ez a rendületlen és folyamatos változás, na de mindegy, azt akarom elmesélni, hogy ilyenkor jelenik meg a fantomkutya, érzem, ahogy elszalad mellettem, súrolja a lábszáramat, ezt a kutyák imádják, hogy majdnem fellöknek, olyankor boldogok, az enyém egy keverék, ennek megfelelően meghatározhatatlan szürkésbarna a szőre, se nem hosszú, se nem rövid, kicsit lobog, de nem lompos loncsos és bozontos, csak egy nagytestű, vidám kutya, soha életemben nem láttam ilyet, de minden ősszel jön, körbehugyozza a területet, elszalad mellettem, majdnem fellök, nem ugat, csak azzal a kutyanevetéssel hívogat, az egész hullámzó mozgásában van valami megtartó erő, mosolygok tőle, rugdosom az avart és arra gondolok, ha jövőre is jön, akkor most már tényleg követni fogom.

Akármeddig tudnék menni, néha érzem, illetve mindig, amikor igazán nekiindulok, hogy akármeddig mehetnék, egyszer beszélgettünk erről, hogy milyen jó lenne kipróbálni, hogy mégis (mégis?) meddig, nem vagytok normálisak, mondták a többiek, a régi konyhában ültünk, éppen *fényélményünk* volt, és jött ez a régi vágy, hogy kipróbálni, meddig bírja a láb, vagy mi, persze csak jó cipőben, saját tempóban, én úgy képzeltem, hogy elindulok Veszprém felé, egyrészt miért ne pont arra, másrészt mi bajom lehet, utána arra megyek úgyis, amerre visz a lábam, de ebből csak nagyon keveset tettem meg valójában, úgyhogy bakancslista, ezt is be kell hozni még, mielőtt a bakancs adja be a kulcsot, netán bedobja a törölközőt, és közben arra is gondolok, hogy ha nem kéne innen felállnom soha, mondjuk, nem kéne kimennem pisilni, meddig tudnám írni ezeket, vannak ilyen típusú emberek, akik nem azért nem nőnek fel, mert nem akarnak vagy nem tudnak, hanem egyszerűen nincsenek ennek az egész viszonyrendszernek tudatában, hát így alakul és tér vissza mindig ugyanaz a kérdés, hogy meddig tudok elmenni, és soha nem az, hogy meddig mehetek el. ■ ■ ■

Nem áll rendelkezésre elég tárhely

Zuhan a forint árfolyama | Igazi, friss, lírai tehetséggel van dolgunk | Ismét kigyulladt egy busz | Yoko Ono 80 | Csőtörés miatt két utca maradt víz nélkül | Megkérdeztük az elnököt | Ne vásárolj semmit-nap | Fekete péntek | Ma este a Zeneakadémián debütál | Lemondott | Lemondásra szólították fel | Mondjon le | A hét verse | A hónap dolgozója | Európa legzöldebb irodája | A világ legmegindítóbb fotói | Flashmob a Blahán | Tüntetés a Szabad sajtó útján | Tiltakozz | Aláírásgyűjtés az Északi-sarkért | Save Kishantos | Free Tibet | Emeld te is a fejed fölé a biciklidet | Nyolcadik regénye kissé gyengébben sikerült | Húsz éve folyamatosan jelen van a képzőművészetben Londontól Berlinen át New Yorkig | Leugrott a Szabadság hídról | Felgyűjtotta magát és leugrott a Szabadság hídról | Kiugrott a szállodai szoba ablakán | Kocogás közben támadtak rá | Lelőtték | Lelőtte két gyermekét, feleségét, majd magával is végzett | Szövegeiben a hétköznapi lét essenciája | Ma lenne 100 éves | Ma ünnepli századik születésnapját | Kiengedték a börtönből | Letartóztatták | Őrizetbe vették | Magyarországra jön | Budapestre jön | Budapesten ad koncertet | Kanadában kért menedékjogot | Tizenkét pályakezdő szerző mutatkozott be | Felfüggesztették mentelmi jogát | Mentelmi joga felfüggesztését kéri | Nem nyilatkozott | Pályázatot írt ki | Független szakértők szerint | Brit tudósok kimutatták | A Facebookon tette fel a kérdést | Örökre megváltoztatta a

A biztonsági sávot

Ha nem láttam volna tavaly, ahogy az a nő,
aki nem volt se részeg, se hajléktalan,
épp csak egy szikkadófélben lévő ötvenes,
talán enyhe vérnyomásproblémával, vagy kettes típusú diabéteszsel, vagy hasnyálmirigy-
rák korai stádiumában, vagy oszteoporózissal, vagy a korához mérten kitűnő állapotban,
minimálbéren vagy nyugdíj előtt vagy éppen két munkahely között, ha ugyan lesz még,
ahol felveszik, hiába a sokéves gyakorlat, amit az irodában vagy a gyártósoron szerzett,
a kanyaró miatti abortusza óta meddő, vagy két felnőtt fiúgyermek anyja, vagy egy lányé
és egy fiúé aprócska unokával, a lánynál persze,
a sárga, Arnstadtban élő nővérétől selejtezett, vagy turkálóban vásárolt, vagy vöröskereszt-
től kapott nadrágjában, amit mindig nagy szeretettel, vagy mély undorral, vagy teljes kö-
zönnyel húzott magára, amikor éppen a szokásos kontrollvizsgálatra, vagy az unokájáért,
vagy a közértbe, vagy a polgármesteri hivatalba ment,
a két hónapja a külkerületi fodrásznál, vagy a szomszédasszonynál, vagy a lányánál
szomorúvörösre festett, de már nagyon lenőtt, közepesen zsíros hajával,
a napfényt ritkán, vagy tán sosem látott, vagy allergiás, vagy vitiligós fehér bőrén átütő
erekkel a karján, amik szépen kivillogtak a pipacsmintás háromnegyedes ujjú blúza alól,
amit tegnap, vagy tíz éve, vagy minden szombaton vett elő a szekrényből, aminek a zsa-
nérját az évek óta halott, vagy combnyaktörésből szépen felépült, vagy masszív alkoholista,
de elvonóra nem hajlandó, vagy már hármát is végigcsinált férje cserélte ki,
a kis barna műbőr táskájával, amiben a receptek, vagy a kiváltott gyógyszerek, vagy a táb-
la olcsó csokoládé, vagy a tegnapi pletykalap, vagy a szemüvege, vagy egy doboz cigi, vagy
az inzulinkészlete, vagy két kifli volt,
a nyakában a vékony arany, vagy aranyozott láncsal, amit a huszadik házassági évforduló-
ra, vagy az ötvenedik születésnapjára kapott a férjétől, vagy a családtól, és esténként, vagy
hetente, vagy sosem vesz le
beszédül a metrókocsi elé, akkor kedden este talán én is átléptem volna a biztonsági sávot.

■ **Szeifert Natália** (Zirc, 1979): verset, prózát írok, és vizuális alkotással is foglalkozom. Publikáltam a *Jelenkor*, *Forrás*, *Élet és Irodalom*, *Új Forrás*, *Palócföld*, *Holmi* hasábjain. A 2013-as *Körkép* antológiában egy tárcanovellával szerepeltem. 2012-ben jelent meg a *Láz* című kisregényem. Jelenleg Budapesten élek.

